

Sygn. akt V KK 238/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 sierpnia 2015 r.,  
sprawy **M. F.**  
skazanego z art. 207 § 1 i in. kk,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu  
z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa 130/14  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu  
z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt III K 120/13,

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża  
skazanego.**

### **UZASADNIENIE**

Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 r., skazał M.F. za przestępstwa: 1) z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. – na karę 4 lat pozbawienia wolności; 2) z art. 207 § 1 k.k. – na karę 1 roku pozbawienia wolności; łącznie na karę 4 lat pozbawienia wolności, orzekając – na podstawie art. 62 k.k. – iż jej wykonanie nastąpi w warunkach terapeutycznego oddziaływania.

Wyrok ten zaskarżył apelacją m. in. obrońca oskarżonego, podnosząc zarzuty: 1) błędu w ustaleniach faktycznych; 2) obrazy przepisów postępowania –

art. 17 w zw. z art. 4 i art. 5 § 2 k.p.k., art. 184 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k.; 3) obrazy prawa materialnego – art. 15 k.k.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 19 lutego 2015 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca oskarżonego M.F., zarzucając rażącą obrazę przepisów 1) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.; 2) art. 7 k.p.k., 3) art. 16 § 1 k.p.k. w zw. z art. 191 § 2 k.p.k., 4) art. 201 k.p.k. oraz 5) art. 15 k.k. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualne uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację należy ocenić w kategoriach oczywistej bezzasadności przewidzianej w art. 535 § 3 k.p.k.

Sformułowane w pkt 1 – 4 zarzuty naruszenia prawa procesowego, mając wskazywać na uchybienia sądu odwoławczego, w rzeczywistości odnoszą się wprost do procedowania przed sądem pierwszej instancji. Argumenty, na które w kasacji powołuje się obrońca, zostały już przedstawione w apelacji w postaci zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania. W kasacji zarzuty te zostały przedstawione w identycznym praktycznie brzmieniu. Powtórzenie w skardze kasacyjnej zarzutów i argumentacji przedstawionych w zwykłym środku odwoławczym może być tylko wówczas skuteczne, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna ich w ogóle lub rozpozna je nienależycie i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu orzeczenia stosownie do obowiązków określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji obrońcy. W pisemnych motywach wyroku wyczerpująco wskazał, czym kierował się wydając wyrok i przekonująco uzasadnił przyczyny odrzucenia zarzutów i wniosków apelacji, o czym przekonuje kompleksowa analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skarżący, nie wskazując żadnych uchybień

sądu odwoławczego, ogranicza się jedynie do stwierdzenia o „nietrafnym” nieuwzględnieniu zarzutów apelacji.

Zarzut obrazy art. 15 k.k. jest całkowicie chybiony. Kwestia braku dobrowolności odstąpienia od usiłowania dokonania zabójstwa, rozważona przez sąd pierwszej instancji, którego stanowisko zostało zaaprobowane przez sąd odwoławczy, mieści się w sferze ustaleń faktycznych, zatem w świetle art. 523 § 1 k.p.k. zarzut ten nie może stanowić podstaw kasacji.

W tym stanie rzeczy należało oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną.